

РЕШЕНИЕ

№ 5977

гр. София, 03.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 17.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1099** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма],[ЕИК],със седалище [населено място],[улица],представявано от А. В. Т. оспорва Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/17.07.2012 г., издаден от В. И. К. , главен инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция О. при ЦУ на НАП с решение № 2734/ 20.11.2012 г. относно отказан данъчен кредит за месец 04,2010год в размер на 7085,26лв.В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран.Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт.Претендира разности.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск.М. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството.

От фактическа страна се установява:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1201951/ 07.03.2012 г. издадена от Е. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед № РД-01-6/05.01.2010 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване задълженията по ЗДДС за периода м.04.2010 г. Настоящата ревизия е повторна и е във връзка с решение № 374/21.02.2012 г. на директора на дирекция О. С..

За резултатите от извършената ревизия на основание чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № 1201951/08.06.2012 г. Задълженото лице е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като е подало писмено възражение срещу констатациите на РД, прието от органа по приходите като неоснователно.

Ревизионното производство приключва с РА № [ЕГН]/17.07.2012 г., издаден от В. И. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1201951/11.06.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. В РА са възприети изцяло доводите и констатациите на РД.

Видно от Таблица 1 към акта, за ревизираните периоди е потвърден установения ДДС за възстановяване в размер на 4 547,69 лв., при деклариран за възстановяване в размер на 11 955,69 лв. в резултат на непризнато право на данъчен кредит в размер на 7 408,00 лв.

През ревизирания период лицето е извършвало основно търговска дейност в наети търговски обекти съгласно сключени договори за наем.

Дружеството е регистрирано по реда на ДОПК на 12.12.2005 г., а по ЗДДС на 07.04.2010 г. на основание чл. 100, ал. 1 от ЗДДС. В качеството си на регистрирано по ЗДДС лице, дружеството се е възползвало от правото на приспадане на данъчен кредит за закупени, придобити по друг начин или внесени активи по смисъла на ЗСч., преди датата на регистрацията по ЗДДС и налични към датата на регистрацията, съставяйки опис по образец, подаден в ТД на НАП С. с вх. № 223451000000384 на 13.04.2010 г.

В хода на новото ревизионното производство са предприети процесуални действия за събиране на доказателства, описани подробно в констативната част на РД. С цел изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за правилното определяне на данъчните задължения на ревизираното лице на основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 и чл. 53 от ДОПК е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № К. 2132/ 09.04.2012 г.

В законоустановения срок от дружеството са представени по пощата счетоводни документи, регистри, справки, декларации и търговска документация, касаещи ревизирания период.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК с ИПДПОТЛ до [фирма] с ЕИК[ЕИК] са изискани доказателства за потвърждаване на извършените покупки на стоки от [фирма] с фактури № 8/31.12.2010 г. и № 9/01.02.2011 г. Към датата на издаване на РД не са представени документи.

След преглед на представените от дружеството документи, ревизиращият екип е установил следната фактическа обстановка:

Правото на приспадане е претендирано на основание чл. 74 от ЗДДС от получени облагаеми доставки на стоки, свързани с основната дейност на дружеството. Основният дял от получените доставки ревизиращите са установили, че представляват закупени стоки преди регистрацията по ЗДДС, а именно хладилници, телевизори и др. стоки.

През данъчен период м. 04.2010 г. ревизираното дружество. Декларира възстановяване на ДДС за налични активи - хладилници, телевизори и касов апарат в размер на 8 288,37 лв.

След извършената ревизия, органите по приходите са приели, че за дружеството не възниква правото на приспадане на данъчен кредит по подадения опис на налични

активи с вх. № 223451000000384/13.04.2010 г.

След анализ на първични и вторични счетоводни документи, представените оборотни ведомости, годишни финансови отчети не е установено, че посочените стоки са налични към датата на регистрацията на лицето по ЗДДС. Установено е, че видно от декларираното в описа на наличните активи телевизорите и хладилниците са заведени по сметка 601 и същите са изписани като разход за дружеството в годината на придобиване. Активите не са били налични в представените оборотни ведомости за м. 04, м. 05 и м. 06.2010 г. Към 31.12.2007 г. и към 31.12.2008 г., видно от ГФО не са отчетени налични стоки и материални запаси.

Във връзка с така установено е прието, че не е изпълнено условието по чл. 74, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която регистрирано лице по чл. 96, 97, 98, чл. 100, ал. 1 и 3, чл. 102 или 132 има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на ЗСч. преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията, ревизиращия екип е отказал правото на приспадане на данъчен кредит.

Акът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-03-1298/20.08.2012 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК.

С решение № 2734/ 20.11.2012 г. директорът на Дирекция „О.“ е потвърдил обжалвания пред него РА изцяло относно отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма],[ЕИК] включени в инвентаризационен опис за наличните активи към датата на регистрацията по ДДС в размер на 7 085,26лв..

Жалбата е подадена чрез административния орган на 13,11,2012год,поради което е и допустима.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/Заповед № РД-01-6/04,01,2010год на Директора на ТД на НАП-С.-служебно известна на съда от други производства/. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

Спорът между страните е правен и е свързан с приложението на разпоредбата на чл.74 ал.1 от ЗДДС.

По делото бяха назначени и изслушани единична и тройно съдебно счетоводна експертиза.Съгласно заключението на първата ,прието в с.з. на 28,05,2013год се установява,че активите 96 бр хладилници НЕО и 115 бр. телевизори НЕО,закупени с фактура № [ЕГН]/19,12,2005г от Топвидео О.,фактура №[ЕИК]/22,12,2005г от Б. пропъртис Е.,фактура № [ЕГН]/17,02,2006год от Топ видео О. са включени в описа на наличните активи към дата 07,04,2010год и на получени стоки преди дата 07,04,2010г на редове № 4,5,6.Закупените активи с процесните фактури са заприходени от О2 Е. по дебита на сметка 206-стопански инвентар.По д-т на с/ка 206 също са заприходени и хладилник С. 1 бр със сумата от 1920лв и телевизор С. със сумата от 5280лв, общо 7200лв.Останалите активи със стойност под 500лв са отнесени по материалната счетоводна сметка 306-недълготрайни материални активи –както следва по д-та на с/ка 306-80бр хладилник НЕО със сумата от 18240лв,по д-т на с/ка 306-100 бр телевизор НЕО със сумата от 18000лв;по д-т на с/ка 306-10 бр. хладилник НЕО със

сумата от 2175,50лв и по д-т на с/ка 306-15 бр. телевизор НЕО със сумата от 2693,25лв-общо 41108,75лв.Закупените активи определени като дълготрайни материални активи/Д./ следва да се отчитат по съответните счетоводни сметки от група 20”Д.”,а определените като краткотрайни по сметки от група 30”краткотрайни материални активи”.От всички спорни активи като Д. са заведени по дебита на с/ка 206 –стопански инвентар единствено хладилник С. 1 бр със сумата от 1920лв и телевизор С. със сумата от 5280лв общо 7200лв.Останалите активи със стойност под 500 лв са отнесени по материалната счетоводна сметка 306.Определените активи като Д. фигурират в отчетите на О2 Е. и в следващите отчетни периоди,няма данни да са замразени и следователно са използвани за повече от един период.Относно определените като краткотрайни активи,данните от счетоводната отчетност на О2 О. не дават категорична яснота през какъв период са използвани от дружеството.Според експерта най вероятно те са използвани за повече от един период.Заведените активи по дебитните обороти по сметки 206 и 306 са начални салда на същите на 01,01,2006год .През тази година със счетоводна операция въпросните активи ,заведени по с/ка 306/90 хладилника и 115 телевизора/ са изписани в разход по дебита на с/ка 6010”разходи за материали”.В т.5.2 на счетоводен стандарт за малки и средни предприятия №2 „отчитане на стоково материалните запаси” е определено ,че разходите се отчетат като текущи разходи за периода ,през който са извършени и в този смисъл под условие е спазен реда за отчитане на тези активи.Данъчно задължените лица имат право на приспадане на данъчен кредит за наличните активи-както Д.,така и за краткотрайни материални активи-при условията на закона преди датата на регистрацията си.В представената по делото оборотна ведомост за периода 01,01,2006-31,01,2006год в края на периода салдото по сметка 306 показва липсата на активи.Годността на даден актив от счетоводните сметки не може да се определи.Това може да бъде определено от назначена комисия,която да определи степента им на годност и да предложи начин за бракуване на негодните.Няма действащо законово изискване процесните активи да се завеждат задбалансово.За целите на контрола и отчетността по материално отговорните лица изписаните на разход активи могат да се отразяват задбалансово.Общият размер на претендираното право на данъчен кредит е 7042,28лв.Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и логично,съответстващо на останалите писмени доказателства по спора.

От заключението на тройната ССЕ,приета в с. з на 17,09,2013год се установява следното: процесните 96 бр. хладилници НЕО и 115 бр. телевизори НЕО не отговарят на изискванията за дълготрайни материални активи. Експертизата констатира,че приложените по делото инвентаризационни описи са вътрешно фирмени документи,които не са намерили отражение в счетоводството на жалбоподателя О2 Е. относно процесните 96 бр хладилници и 115 бр. телевизори.Тези документи не отговарят на изискванията на ЗСч за съответния период-т.е на изискванията за първичен документ,вторичен документ и хронологичен регистър.тези описи съдържат само вид и количество ,но не и стойностни показатели.Експертизата счита,че ДФ№ 00000000011/01,06,2012год няма отношение към въпроса за периодите от наем на спорните активи,а касае единствено продажба на отдавна изписани материални запаси,поради което и същата е осчетоводена по сч. с/ка от група 70-„други приходи от дейността” т.е като чист приход.Експертизата констатира,че уведомително писмо от 01,06,2012год и приемо предавателен протокол от 30,04,2009год с И. О. нямат

отношение към въпроса за характера на изследваните активи. В счетоводството на жалбоподателя са отчетени приходи от наем на движими активи в размер на 52636,56лв за период 01,01,2006-31,12,2006, 23181,45лв за период 01,01,2007-31,12,2007г, 13439,15лв за период 01,01,2008-31,12,2008 и 2736лв за период 01,01,2009-31,12,2009год. Съдът кредитира заключението на вещите лица като обективно и логично, съответстващо на останалите писмени доказателства по спора.

При така установената фактическа обстановка съдът прави и своите изводи: Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице има право на приспадане на данъчен кредит за закупените или придобитите по друг начин или внесените активи по смисъла на ЗСч. преди датата на регистрацията му по този закон, които са налични към датата на регистрацията.

За да възникне правото на приспадане на данъчен кредит за активи които са налични към датата на регистрацията, следва да е налице едновременно изпълнение на условията по чл. 74, ал. 2, т. 1 - 4 от ЗДДС. По смисъла на чл. 74, ал. 2, т. 3 от ЗДДС – активите трябва да са посочени в регистрационен опис по образец, утвърден като приложение № 2 към чл. 61, ал. 1 от ППЗДДС, съставен към датата на регистрацията по ЗДДС и подаден не по-късно от седем дни от датата на регистрацията. В описва следва да се съдържа информация за характеристиките на активите, стойността им, начисления при придобиването им данък с право на пълен или частичен данъчен кредит, както и информация за данъчните документи, с които са придобити, включително наименование и идентификационен номер по ЗДДС на доставчиците. Фактите по спора сочат, че О2 Е. е спазило всички изискуеми предпоставки на чл. 74 ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, като единствено спорно се явява обстоятелството дали въпросните 96бр. хладилници и 115 бр. телевизори са налични към датата на регистрацията - 7 април 2010год. В тази насока обсъждайки, както заключението на единичната ССЕ, така и на тройната ССЕ, а и представените писмени доказателства от жалбоподателя не сочат еднозначно по несъмнен и категоричен начин доказването на наличността на активите към тази дата. Следва да се посочи на първо място, че ЗДДС не обуславя правото на възстановяване на данъчен кредит от обстоятелството дали актива е дълготраен или краткотраен. От значение са в случая счетоводните записвания, тъй като представените писмени доказателства от жалбоподателя и най-вече протокол от 30,04,2012/стр. 72-гръб/ и уведомително писмо от 01,12,2012год. Всъщност те сочат за наличие на договор за заем за послужване /отговорно пазене и съхранение по думите на договора/, който следва да бъде съответно отразен по счетоводен път при жалбоподателя, а това не е сторено. От заключението на единичната ССЕ се установи, че през 2006год със счетоводна операция въпросните активи ,заведени по с/ка 306/90 хладилника и 115 телевизора/ са изписани в разход по дебита на с/ка 6010”разходи за материали”. В т. 5.2 на счетоводен стандарт за малки и средни предприятия №2 „отчитане на стоково материалните запаси” е определено ,че разходите се отчетат като текущи разходи за периода ,през който са извършени и в този смисъл под условие е спазен реда за отчитане на тези активи. В представената по делото оборотна ведомост за периода 01,01,2006-31,01,2006год в края на периода салдото по сметка 306 показва липсата на активи. Годността на даден актив от счетоводните сметки не може да се определи. Това може да бъде определено от назначена комисия, която да определи степента им на годност и да предложи начин за бракуване на негодните. Ето защо и съставените инвентаризационни описи от управителя на

дружеството жалбоподател си противоречат със съставената обратна ведомост, която към годината в която е съставена, макар и като частен документ се ползва с достоверност, доколкото фактите, отразени в нея са съпоставени с други счетоводни документи. Отделно от това според заключението на тройната експертиза приложените по делото инвентаризационни описи са вътрешно фирмени документи, които не са намерили отражение в счетоводството на жалбоподателя О2 Е. относно процесните 96 бр хладилници и 115 бр. телевизори. Тези документи не отговарят на изискванията на ЗСч за съответния период-т.е на изискванията за първичен документ, вторичен документ и хронологичен регистър. Тези описи съдържат само вид и количество, но не и стойностни показатели. Тези макар и косвени факти сами по себе си опровергават твърдението на жалбоподателя за наличността на активите към датата на регистрацията по ЗДДС. Възможно е в писмените бележки на жалбоподателя индиректно се навежда искане за извършване на оглед на процесните активи от страна на приходната администрация. Нито в рамките на административното, нито по време на съдебното производство обаче подобно доказателствено искане е формулирано от жалбоподателя-ето защо и по същество последният не успя да докаже тезата си за наличност на активите към датата на регистрацията по ЗДДС, за да е изпълнена хипотезата на чл.74 ал.1 от закона.

При този анализ на установените в процеса факти жалбата се явява напълно неоснователна и ще следва да бъде отхвърлена.

При направено искане за това и на основание чл.161 от ДОПК на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размера на 533,41 лв

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма],[ЕИК], със седалище [населено място], [улица], представлявано от А. В. Т. против Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/17.07.2012 г., издаден от В. И. К., главен инспектор по приходи в ТД на НАП – С., потвърден от директора на дирекция О. при ЦУ на НАП с решение № 2734/ 20.11.2012 г. относно отказан данъчен кредит за месец 04,2010 год в размер на 7085,26 лв..

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], със седалище [населено място], [улица], представлявано от А. В. Т. да заплати на Дирекция ОДОП-НАП-С. сумата от 533,41 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: